

Mord på Mon Chérie

I VIRKELIGHEDEN var det alt sammen avistrekens skyld.
Forstør. De, jeg ville aldrig være blevet involveret i den farende med mordet på Café Mon Chérie, hvis journalisterne havde vist den samme civile højlejlighed som de fleste andre nærliggende områder i dette land, nemlig at blive på deres pladser og passe deres job — ligesom buschaufførerne, rengøringskonerne og bartenderne.

Men det gjorde de altå ikke. De streikede, og sanddyngligvis af samme upfundensme grund som alle andre har strejket siden Vorherre i sin tid lockede Adam og Eva: at tine en pilsners penge mere om ugen.

Men lad mig begyndende med begyndelsen, om ikke andet så fordi det efterhånden er en tradition der har vundet hævd. Flere og flere gav der på den måde.

Forstør. De. Jeg sover godt. Jeg er simpelt hen ikke god til det. Onde trænger ikke mine fraskitte koner presser sig på i den skyldes — vil have, det skyldes at man ikke kan sove godt uden en god samvittighed, og jeg ikke har haft ensadan siden min konfirmation, undtagen i de tillægshvor jeg har haft about hukommelsestab. Hvilket i øvrigt er min ynglingsstald, som med den stædig stigende spiritus-bekræftning oliver dybere og dybere at opnå.

For at formidle seynens god (der garantiserer et en glindende — for så vidt som dette skon har en forbiførende veludviklet evne til at sætte sig på alt centralt i livet) plejer jeg derfor at gå en tur igennem byen omkring midnat. Jeg dysser ned ad Istedgade og tager et par sidegader op og ned, slenter igennem Hovedbanegården og ender via Vesterbrogade omkring Radhuspladsen. Det er den faste rute. Og for dog at have en slags ærde plejer at afslutte den med at kope et par friske avoser på Radhuspladsen, lige før den er flettet ud til trykskinne.

Der er sikkerheds skyld, der ikke vil kunne forstå det — igen kunne jeg nævne mine frakskinner. Men sådan handler men-virkeligheden og Vesterbrogade efter flindrennen. Og folk der skulle nå til sidste

forekaling. For et menneske er et år lang tid. Et år kan give dig til far eller mor, til farvelmand, til hortkar, til narkoman, til bankchef. For steder er et årtingenting, steder som Mon Chérie forbiholder altid umantastede sig selv. Mon Chérie havde samme tæpper, samme draperier og samme stole som jeg huskede.

Også samme blysningsstol, der lod alt i et slotet, halvmørke.

Jeg fandt et tomt bord foran en enlig hørre og bestille min whisky mens jeg så mig omkring og genkendte en del af samme stængæster som sidst, suppleret med et par nye.

Også bordene stod som de plejede, og de faste var der stadig. 'De faste' var journalistbordet og skuespiller-bordet, der hver for sig samlede repræsentanterne for at af Mon Chéries flittige klientgrupper.

På den lille scene der engang havde kendt bedre dage jo, det ger De. Ingen i dette land kan være uleadt; med Eva Erotica — ingen der nogensinde har læst et ugebilleller abnet for P4; Selvfølgelig kender De hele hændelseshistorie fra modeljobbet i skolestude, kompagneter af ikke farre end fem granskønne mænd på diverse instrumenter.

Men mafse kender De end ikke Eva Erotica, den Super-Sexede Sangerinde?

Det sikkert også i skolestude, da statuen, kunstner og mæcen mødtes der. Der er endnu en litteraturforsker fra Arhus der har skrevet en hel bog om en kendt digters tillægning til Mon Chérie, ikke mindst med henblik på den stelselstænke atten da en anden digter under kaftet klapsalver smed sin sjus i hovedet på ham, den første digter — hvilket, igen viste sig at blive skelestatende i dansk litteratur-historie.

Nu om, dage træffes der næppe betydningsfulde be-slutninger i Mon Chérie. Ikke mere skelestatende, i hvert fald, end til næste drink eller til hvor — og med hvem — nationen skal passerer.

Der er stadig spor af stedets tidlige storhed. Der er både

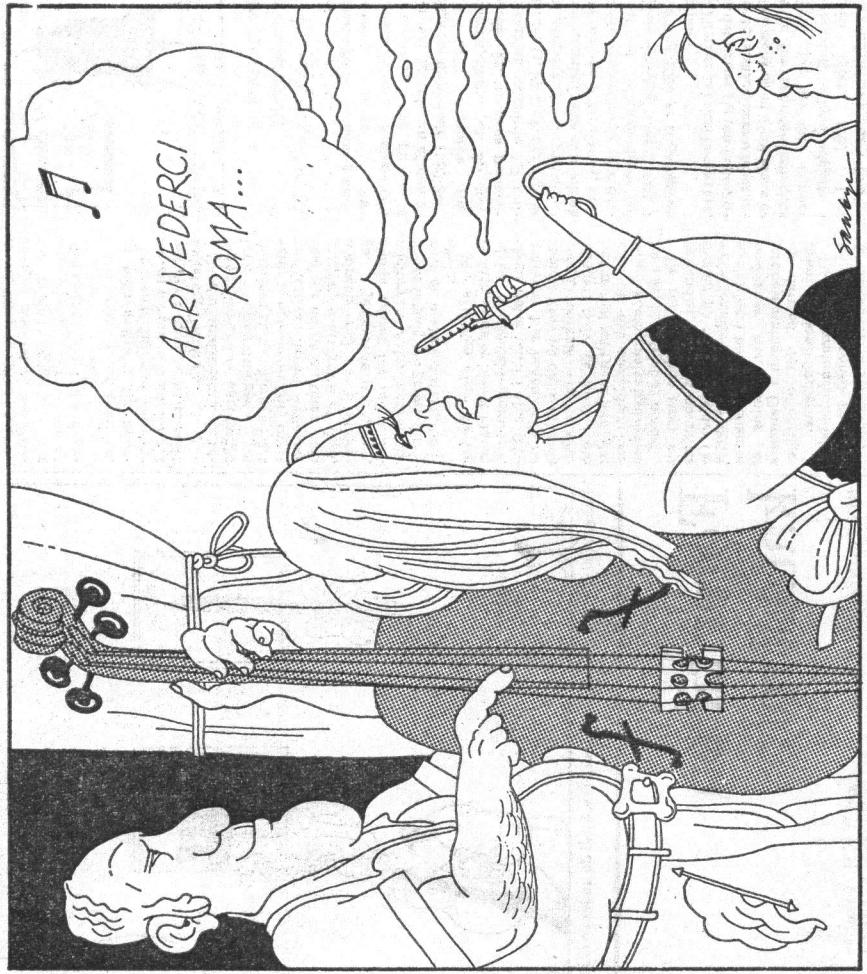
fløjs-draperier, der er tykke tæpper på gulvene, der er fornemme gamle dags ledersider med guldknapper i stedet for draperierne er slidte, gulevæppet endnu mere lurvet end mit og guldtrækperne for de fleste vedkommende revet af at tanketid gæster der har siddet og mediteret over de fernøgne presserende problemer, hvis relevans altid bliver stejlig rydlig på stedet som Mon Chérie.

I DAG er Mon Chérie snarere hjemsted for de forhenværende problemer, hvis relevans altid bliver stejlig rydlig på stedet som Mon Chérie. Det reser nogen sted der. Mon Chérie er blevet tabernes sted.

Det er på Mon Chérie, De på natten kan trafte den skuespillerinde der brød så afgerede og sejrigt igennem i 1862, og som De forstår nu. Hører navnet ikke kan forstå. De har hørt om siden. Det er på Mon Chérie. De kan trafte den kendte journalist hvis historier De var vant til at læse daglig på bagsiden af Dereas avis, indtil de bludselig ender op væk. Det er på Mon Chérie. De kan hilse på repræsentativt udsnit af de

Istedgade i den silende regn. Sa var det jeg så skiftet inde i en af sideraderne. Gult lva-

for regnen ville jeg måske været lidt mere hjemmehørt. Og folk der skulle nå til sidste

Tegning: Jorgen Saabye

Første afsnit af Dan Turèlls kort-krimi fra Vesterbro i København. De to sidste afsnit bringes i Politiken Søndag og mandag

istedgade i den silende regn. Sa var det jeg så skiftet inde i en af sideraderne. Gult lva-

for regnen ville jeg måske været lidt mere hjemmehørt. Og folk der skulle nå til sidste

men-sæker ikke. Selv om man er vådt ind til sokkene os.

Men sådan handler men-virkeligheden og Vesterbrogade efter flindrennen. Og folk der skulle nå til sidste

virkeligheden og Vesterbrogade efter flindrennen. Jeg stod ved det, for jeg stod overfor Hovedgården og stræde til favoritens Smørrebrød og spekulerede

Spændstige bryster!

Eva Erotica måtte være noget nærmere fyre.

Jeg bestilte en whisky til jeg fik den, og jeg fik betalt den, men jeg fik ikke drukket.

Nætop som band't varmede op til næste nummer med lidt

kling-klang led der en høj

skarp lyd der trængte igen nemt de små begyndende ak

korder.

Det var et pistolskud. Det

lod som om det kom bagfra. Jeg vendte mig om og præ

vede at se hvor det kom fra. Det var ikke til at se i det

slørede lys.

Derimod var det let nok at se hvor kuglen havnede og endte en kugles korte liv:

I maven på Eva Eroticas

bassist.

DAN TURELL

forhenværende kommende tæler i visse brancher.

Samtalen er deraf: Enten fortæller man hvad man i sin tid lavede, eller man rækker ned på dem der laver det samme i dag. Ikke alt for kompliceret. Og i baggrunden hænger svævende det stille håb om at aktivt man taler om også snart vil være færdige og udspillede og slutte sig til stangæste-gruppen i Mon Cherie.

Jeg har aldrig været særlig glad for déstid. Det var et år siden jeg sidst havde været der.

Jeg vendte mig om og præ

vede at se hvor det kom fra. Det var ikke til at se i det

slørede lys.

Derimod var det let nok at se hvor kuglen havnede og endte en kugles korte liv:

I maven på Eva Eroticas

bassist.

DAN TURELL

ende neon med synede gam-
medags bøgster der sagde:
Mon Chérie.
Men måske kender De slet
ikke Mon Chérie?

Mon Chérie er et natver-
hus. Man åbner ved 22.00-
tiden, man lukker ved 5.00-
tiden. Hvis forretningen går

og gløde fortinet — for

10.000 gang — på den næde-

lige scene Hovedbængården

deren og blive ved med at

serve til langt op ad dagen.

Det sker underiden.

Mon Chérie har kendt

bedre dage, forstår De. Den

blev bygget op indrettet for et

lille hundrede år siden, og

dengang var det et sted hvor

bens kende ansager fande-

des og andigheder lyndede

gennem luften mens bønge-

næ-gæsene blev hævet. Der er

malet mange malerier af

kende standspersoner i Mon

Men ved nærmere eftertan-
ke kan jeg godt se, at avisreg-
ken må dele skylden for det
følgende med regnen.

Jeg forlod Favoriten, dvs.
sportsgren på Vestergade. I løbet af dette mi-

nut, for dagens løb var kort,

smørrebrød fyldt af menne-

sker, både i butikken og under

markisen foran, hvortil folk

kom løbende. Hoved-

bængårdens kunder der et

ejeblik for havde sletret do-

dommelige fornøjelse endnu

en gang til sigtige, hvordan

mensenset — i hvert fald ko-

benhavneren — er en alt an-

det end rationel skabning.

Jeg mener: Man kan ifølge

sagens natur kun blive gen-

nembloget én gang. Når man er

genembloget er man gennem-

blødt, og så er der ikke mere

at sige til dét. Man kan ikke

blive to gange gennembloget.

Da jeg var vedule af Hoved-

bængårdens igen, uden så me-

get som at være overfalet af

en rocker, gik ned til

Hvis det ikke havde været

ingen forskel gør fordi man
ingen forskel mod omeg-
nen, alle sammen mod afgang
fra Hovedbængårdens om-
kring 0.30, valde den vej og
gik sandsynligvis og spekule-
redes på de ville få til en
sidste hurtig bøjen på perro-
tunden, for dagens løb var kort.

Den var 0.18 på Hoved-
bængårdens ur, mens jeg spe-
kulerede over smørrebrodet,

0.20 var de alle gennem-
blødt, og jeg havde den eien-
dommelige fornøjelse endnu

en gang til sigtige, hvordan

menneskeset — i hvert fald ko-

benhavneren — er en alt an-

det end rationel skabning.

Jeg mener: Man kan ifølge

sagens natur kun blive gen-

nembloget én gang. Når man er

genembloget er man gennem-

blødt, og så er der ikke mere

at sige til dét. Man kan ikke

blive to gange gennembloget.

Da jeg var vedule af Hoved-

bængårdens igen, uden så me-

get som at være overfalet af

en rocker, gik ned til

Hvis det ikke havde været

på om jeg kunne nære mig
selv til at spise et stykke. Det
skal være et sundt at spise,
sigter man. Mine friske Ko-

gnitserne sonnede sammen
lidt som et rundstykke man
køber hos bageren kl. 7.00,

duftende og friskagt, et det
samme som det samme rund-

stykke ud på eftermiddagen.

Rundstykker skal man have

direkte fra bagerens ovn, var-

me og så fyre som det barn der

moders skød uden så meget

som at have fået et CPR-

nummer. Aviser skal man ha-

ve omkring midnat, når trysk-

værtien endnu lugter af noget

og der stædt er lys i vinduerne

i bladhuse, fordi febrile flit-

tige medarbejdere knokler vi-

lere med anden udgaven.

Derfor den tur. Den gør for-

mentlig det samme for mig,

og prævede — som man altid

præver — at vende tilbage til

Mord på Mon Chérie

2. kapitel af Dan Turèlls kortroman. Sidste del bringes i morgen.

Resumé: Historiens navnløse jeg-person er gået ind på Rådhuspladsen, en tur han ofte går ved midnat for at hente de friske aviser. På grund af journalist-strejken er der ingen aviser, så han strejfer tilfældigt omkring. Overrasket af et regnskyl søger han ind på Café Mon Chérie i Istedgade-kvarteret, en natrestaurant der har kendt bedre dage. Som han får serveret sin anden whisky, mens han lytter til sangerinden Eva Erotica og hendes kvintet, lyder et skud igennem Mon Chérie, og bassisten falder om på scenen.

DER VAR ingen tvivl om det: Han var død på stedet. Han næde ikke engang at råbe noget eller se chokeret ud, han faldt bare ned på scenen midt i en akkord og lagde sig ved siden af sin bas. De faldt næsten med et bump.

Musikken standede. En kvinde skreg ét eller andet sted i lokalerne.

Bartenderen gjorde et tegn til dormanden. Dormanden låste omgående døren. Bartenderen greb telefonen og drejede hurtigt.

De var så effektive at man skulle tro, det var en god gammel rutine at få skudt en bassist eller to på Mon Chérie.

Eva Erotica og hendes kapel stod på scenen som statuer i offentlige anlæg.

Bartenderen var åbenbart en mand med greb om tingene. Han gik op på scenen og lante Evans mikrofon. Det var først da han stod i sceneduset jeg genkendte ham som Kurt, den samme Kurt som for et par år siden havde arbejdet på min stamcafé Stjernecaén.

Han sagde kort og klart at der var begået et mord og at politiet straks ville komme. I mellemtiden bad han alle forholde sig roligt.

Hverken mere eller mindre.

Et par stykker begyndte straks at hane sig vejen mod doren, som om de nedigt ville være til stede når politiet ankom.

Det blev de nu nødt til. Dormanden var stor og stærk. Og da han syntes de kom for tøst på ham viste han dem at han også havde en pistol.

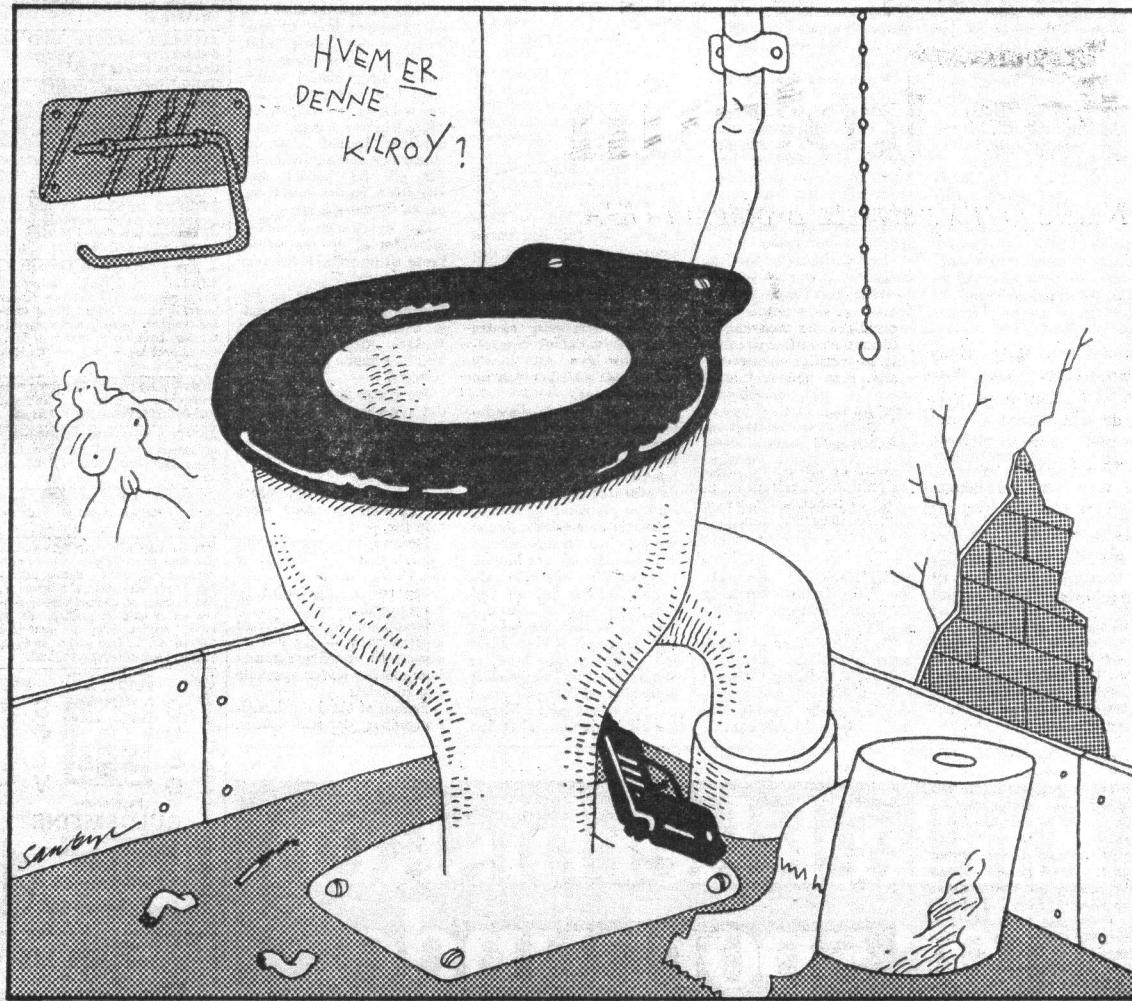
De satte sig ned igen.

Serveringen fortsatte, men ingen lod til at more sig. Musikkens fandt et tomt bord til højre for mig. Eva Erotica snæftede. Gitaristen mumlede beroligende lyde.

Pianisten så fuldstændig fortab ud. Trommeslageren tendte sig en pibe tobak og trak på skuldrene, som om han ville markere at sådan er bassister nu engang, håblest upålidelige.

Så godt det kunne lade sig gøre så jeg mig omkring på de øvrige gæster, som de sad spredt rundt om i lokalerne. Det var ikke en af de store

HVEM ER
DENNE
KILROY?

Tegning af Jørgen Saabye

nætter, og for Mon Chérie var det tilmed stædig tidligt, så forsamlingen var nogensinde overskuelig.

Ved journalist-bordet sad fire, tre mænd og en kvinde. Ved skuespiller-bordet seks, tre af hvem slags. Ved vinduesbordet et lille selskab med tilklaedte herrer ledssaget af lige så mange lyshårede damer jeg ofte havde setude på gaden, og om hvil haderlige profession der ingen tvivl var. Længere tilbage sad to piger alene, og to steder var der en enlig herre, den ene ham bag min ryg. I alt 18 mennesker, 19 med mig selv. Så var der musikken, eller resten af den: 5 mennesker. Plus bartender, tjener og dormand - i alt 27 mennesker.

27 levende mennesker. Og ét lig, en ded bassist der tiltæk sig al opmærksomhed.

Hvis bare de forbandede aviser var udkommet.

JEG SÅ igen op på scenen hvor bassistene stædig lå som han var faldet, side om side med sin bas. Jeg så hvordan alle sad og stirrede ufravendt på liget som om de ventede eller håbede at det bare var en spøg, ha-ha, bare en del af show'et, han rejser

sig op igen om et øjeblik.

Men det var ikke nogen spøg og ikke nogen del af show'et. Han ville aldrig mere rejse sig, så enkelt var det.

Jeg gik op til Kurt og fik en whisky ved baren.

— Det her kommer til at tage hele natten, sagde jeg.

— Vi skal aforhøres, vi skal visiteres. Fanden til måde at tilbringe natten på!

— Tja, sagde han. — Det er da altid noget, at aviserne borti ikke udkommer. Hvis denne her historie kom i bladene kunne vi godt lukke butikken med det samme. —

— Tværtimod, sagde jeg.

— Folk ville sgu da komme stremmende for at sé det sted hvor Eva Eroticas bassist blev plaffet ned på jobbet. Det ville være alle tiders reklame. —

— Det vil ejeren ikke mene. —

— Hvem er ejeren? —

— Manuel Thomsen. —

Det var ikke fordi, jeg var overrasket over at høre dét. Det var mere — som man siger til selskaber, når man finder ud af at éns borddale gik i klasse med éns kone — endnu et bekræftelse på, hvor lille verden dog er.

Ikke mindst sét fra Istedgade.

MANUEL THOMSEN var Vesterbros p.t. førende bag-

mand. Bagmand lever og änder og der på samme måde som ellers kun kongehusets medlemmer: de bestemmer så længe de kan trække vejret. Når de ikke kan det mere har de i forvejen sorget for der er en kongprins til at overtage jobbet.

Manuel — bedst kendt som 'Sorte Manuel' — havde været højre hånd for den forrige boss, Den Tynde. Den Tynde havde igennem et langt liv opbygget et imperium af caffer, hoteller, bordeller og narkotika-centraler. Da Den Tynde var død — skudt af en antikorghandler i Absalonsgade, manden begik straks efter selvmod — havde Manuel med kongelig selvfolgelighed overtaget hans forretninger. Jeg vidste ikke, at Mon Chérie var en af dem.

— Jeg må hellere ringe til ham, sagde Kurt.

Han drejede nummeret og stod længe foran telefonen uden at få forbindelse. Så trak han på skuldrene og lagde roret på igen.

— Hvem var dén fyr?

spurgte jeg, mens jeg pegede på liget.

— Kender ham ikke ret godt, sagde Kurt. — Jeg ved

kun at han hedder Hugo —

Hugo Schantz. Han får 200

pr. aften, og jeg begriber ikke hvordan han bærer sig ud med at leve af det. Bar sig ad, mener jeg. Måske havde han arbejde ved siden af. —

— Hvem i helvede ville skyde en bassist? —

— Aner det ikke, svarede Kurt. — Personlig har jeg aldrig skudt en bassist. Måske ville en guitarist gøre det hvis bassisten spillede falsk. —

Han virkede ikke videre nedtrykt over mordet, men hvorfor skulle han også dø? Det var ikke hans bror eller far eller ven. Det var ikke engang hans bassist.

Heller ikke.

Jeg gik ud for at tisse. De døde kan være ligeglættet med det, men de levende skal tisse lige indtil de dør. Jeg stillede mig op foran pissokken og betænkte byens kloakkere med resterne af mine whisky'er.

Jeg gik over efter et stykke toiletpapir til at torne dyret af i. Jeg måtte boje mig ned efter rullen ved siden af toiletten. Da jeg bojede mig så jeg noget ved bagsiden af toiletten, i det lille mellemrum mellem sædet og væggen hvor folk ellers propper deres indsmuglede komme-lærker ned.

— Jeg troede pistolen ligger

ude på herreløttet, sagde jeg høfligt informativt.

Ehlers gik hen til sine folk.

En af dem sendte han hen til

den, da jeg kom i tanken om politiets forkærlethed for fingeraftryk. Jeg lod den ligge.

DA JEG kom tilbage til baren var politiet ankommet — fem mand høj, ledet af den allestedsnærverende politiinspektør Ehlers fra stationen på Halmstorvet. Han hilste måske ikke lige frem hjerteligt, men han hilste dog. Vi kendte hinanden. Et heldt det var ham.

Kurt var ved at fortælle den korte historie om aftenens begivenhed, og Ehlers lyttede opmærksomt.

— Og ingen gæster er sluppet ud? spurte han, da Kurt var færdig.

— Nej. —

Ehlers så sig omkring på det slidte møbelstykke, de mange flasker og glas, og tobaksregnen der belgede i det gullige lys. Han så forskende på hver enkelt, som om han var overbevist om at morderen ville afsøre sig selv så smart han stirrede koncentreret nok på ham.

— Jeg troede pistolen ligger

ude på herreløttet, sagde jeg høfligt informativt.

Ehlers gik hen til sine folk. En af dem sendte han hen til

dørmanden, en anden sendte han ud på toilettet. Den tredje tog han med sig hen til liget, som den fjerde alle rede var ved at fotografere.

Strisseren fra herretoiletet kom tilbage med pistolen i lommeklæde. Sandsynligvis er strisseren de sidste mænd der går med lommeklæde.

— Jeg vil værde på der ikke en nogen fingeraftryk, sagde strisseren beklagende.

— Vi prøver alligevel, sagde Ehlers. — Ryk lige efter den lange! —

Manden adlod. Mange strisser er efter sigende meget dygtige til at adlyde.

— Og hvad kan De så fortælle mig? spurgte Ehlers.

— Ikke mere end Kurt kan, svarede jeg. — Jeg havde højt været her ti minutter da det skete. Jeg sad og så op på scenen. Alle sad vel og så op på scenen. Morde men har haft gode nerver.

Det var en fandens risiko at tage, hvis nu nogen ikke så derop. —

— Jo, men det gør man, ikke? sagde Ehlers tørt. — Når der er en scene ser man op på den. Ja, ja, der er ikke andet at gøre end afhoring og visitation. Åh, Bendtsen...

Strisser nummer fire vendte sig.

Bendtsen, ring efter et par kvindelige betjente til kropsvisitation. Og begynd bare at samle navne og adresser hos gæsterne.

Så vendte han sig mod Kurt:

— Har De et bagværelse, hvor jeg kan tale med folk?

Kurt så ud som om han helst ville sige nej.

— Der er et musikerrum. De kan låne, sagde han så. — Men det er vist ret snusket.

— Mere end herinde? spurgte Ehlers sarkastisk.

— O.K., jeg tager det. Vær venlig at sende orkestret ind til mig. Ja, tak, bare hele bundtet — sangeren ind med. De øvrige må vente. Ja, de må vente, jeg er sviglig glad med om de har travlt ... Ja, jeg skal nok selv give dem besked.

Denne gang var det politiinspektør Ehlers der klatrede op på scenen og greb Eva Eroticas mikrofon.

Et ansprændt interesseret publikum betragtede hans korte, brede krop og hans stridende skæg. Som tingenne stod tiltrak han sig mere opmærksomhed end Eva Erotica havde gjort.

Han forklarede tørt og langsomt at der — som de fleste sikker havde bemærket — var sket et mord, og det ville være nødvendigt med kropsvisitation og afhoring af samtlige tilstedevedrende. Han håbede i alles interesse på samarbejdsvilje, for ingen ville slippe afsted for det var overstået, og jo mere man Samarbejdede jo kortere tid ville det tage. Uden bifald gik han ned fra scenen og trak sig tilbage til musikerrummet med Eva Erotica og hendes kvarter.

STEMNINGEN VAR trykkes. Kun de faste borde og de mest berusede bestilte standarddrinks.

To af strisserne gennemsgøgte systematisk gulvet.

Jeg gik frem og tilbage i cafeen. Jeg var den eneste der bevægede benene. De andre blev siddende som fi-

gurer i et vokskabinet.

Ved skuespillerenes bord hørte jeg en halvfuld herrestemme bemærke, at det var da også satans der ikke var nogen aviser når man snublede lige ind i sådan en historie.

Hver sin mening.

Regen lagde sig tættere og tættere. Nu og da kom der nye gæster og bankede på døren, men blev afvist af dørmanden med at der var lukket på grund af en ulykke. De prøvede at se ind, men kunne ikke se noget fra døren. De gik hovedstyrende bort.

Politilægen kom og rev og flæde i bassisten Hugos lår. To kvindelige betjente ankom og gik ind på Mon Chéries kontor bag baren sammen med en af de lys-hårede fra vinduesbordet.

Tiden gik. Kurt stod oppe ved baren og polerede glasene, en overflodigt ekstra gang. Alle var blevet temmelig tøse igen. Alle havde rede øjne. Sminken løb ud for kvinderne.

É for én blev de tilstedevedrende herrer og damer ført ind til kropsvisitation for bagefter at ende hos Ehlers til forhor. Én for én blev de afhentet af Bendtsen, og som jeg gik rundt og lagttog sceneriet bemærkede jeg, at det ikke var én som ikke så skyldbevidst ud, når han eller hun gik — alle vi voksne mennesker var nervøse ved den undersøgelse. Alle opførte vi os som skolelever der venter på at blive kaldt ind til det gjenne bord og som sidder med tilbageholdt andedræt og ikke ved hvem der bliver den næste. Mange tog sig til den ene eller den

anden lomme som de gik ind.

Enten var der ikke megen god samvittighed i byen, eller også lå det sådan, at den gode samvittigheds trofaste tilhængere ikke kom så ofte på Café Mon Chérie. Ja, det var nok sådan det hang sammen.

Timerne gled af sted i endes. Der var intet ur over baren og jeg havde intet. Klokken kunne være tre, måske fire, måske endda fem? Udefra trængte hverken lyd eller lys ind igennem Mon Chéries tunge, tætte gardiner. Indenfor var det stadig den samme scene: En der gik fra bordet med Bendtsen, én der kom tilbage, en ny der gik igen.

Det lignede en børneleg, opfundet af en fantasifuld sante til nevoens ti års fødselsdag.

Og imens rodede to betjente rundt, mens den tredje betragtede os med det årsvægne og agtpågivende blit der havde lært på Politiskolen.

Jeg syntes jeg havde set på det syn i ugevis. Jeg syntes jeg kendte det bedre end synet af mit eget ubarberede fjes i badeværelset om morgenen.

Jeg tænkte, at det måtte for fanden da snart være min tur.

Netop som jeg tænkte dette sagde Bendtsen: — Og så er det Deres tur.

Jeg rejste mig lydigt og fulgte med.

Netop som jeg — ledsaget af Bendtsen — gik ind ad døren til musikerrummet kom aftenes anden specielle overraskelse:

Endnu et skud der bragede igennem det stille lokale.